

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Ochranná asociace zvukařů – autorů, z. s.**, IČO 26630192
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 00 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. MK-S 11566/2023 SOAP

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** ve lhůtě 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout ve věci žádosti žalobce ze dne 15. 9. 2023 o udělení oprávnění ke kolektivní správě, vedené pod sp. zn. MK-S 11566/2023 SOAP.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 22 497,40 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, Mgr. Lucie Tycové Rambouskové, advokátky.
- III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

IV. Soud **vyzývá** žalobce, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto rozsudku sdělil soudu číslo bankovního účtu, na který má být přeplatek na soudním poplatku vrácen.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 11. 2024 domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o udělení oprávnění ke kolektivní správě podle § 96 a násl. zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „**autorský zákon**“), které je vedeno žalovaným pod sp. zn. MK-S 11566/2023 SOAP.
2. Žalobce vykonává od roku 2006 kolektivní správu autorských práv k dílům mistrů zvuku na základě stávajícího oprávnění uděleného rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2006, čj. 10145/2003. Žalobce podal dne 15. 9. 2023 žádost, v níž se domáhal rozšíření stávajícího oprávnění v oblasti práva na přenos vysílání v souvislosti s novelizací autorského zákona zákonem č. 102/2017 Sb. Právě řízení o této žádosti se týká nynější spor.
3. Žalovaný řízení o žádosti svým usnesením ze dne 22. 11. 2023, čj. MK 67516/2023 SOAP, podle § 57 odst. 2 a § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), přerušil do vydání rozhodnutí o předběžné otázce „*o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá*“. Proti uvedenému usnesení podal žalobce dne 6. 12. 2023 rozklad, doplněný dne 20. 12. 2023. O rozkladu rozhodl ministr kultury rozhodnutím ze dne 2. 4. 2024, čj. MK 16231/2024 OLP, tak, že rozklad se zamítá a rozkladem napadené usnesení se potvrzuje. K datu rozhodování soudu je řízení nadále přerušeno.
4. Žalovaný zároveň podal dne 16. 11. 2023 Městskému státnímu zastupitelství v Praze podnět - trestní oznámení na žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu, vedený žalovaným pod čj. MK 65109/2023 SOAP. Městské státní zastupitelství v Praze přípisem ze dne 28. 11. 2023, čj. KZN 279/2023-8, vyrozumělo žalovaného o založení podání podle § 16a odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství. Následně žalovaný zahájil dne 7. 12. 2023 řízení o přestupku v téže věci, vedené pod sp. zn. MK-S 594/2024 SOAP, které dosud nebylo pravomocně skončeno.
5. Proti postupu žalovaného se žalobce bránil cestou podnětu k veřejnému ochránci práv, který dosud vede řízení pod sp. zn. 3784/224/VOP/TM, a ústavní stížností. Ústavní soud žalobcovu ústavní stížnost usnesením ze dne 24. 6. 2024, sp. zn. II. ÚS 1559/24, odmítl z důvodu nevyčerpání procesních prostředků a odkázal žalobce na správní žalobu proti nečinnosti, případně proti nezákonnému zásahu.
6. Žalobce dále uplatnil u ministra kultury dne 13. 9. 2024 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. MK-S 11566/2023 SOAP, o němž rozhodl ministr kultury usnesením ze dne 23. 10. 2024, čj. MK 78429/2024 OLP, přičemž nevyhověl návrhu na učinění opatření proti nečinnosti.

II. Obsah podání stran

7. Žalobce v žalobě nad rámec rekapitulace skutkového stavu a dosavadního průběhu řízení uvádí, že je přesvědčen, že ke dni podání žaloby trvající přerušení řízení je protiprávní.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Postup žalovaného je ryze účelový. Žaloba na ochranu proti nečinnosti představuje poslední prostředek nápravy. Proto je přesvědčen, že po vyčerpání prostředků nápravy je žaloba ve smyslu § 79 s. ř. s. přípustná.

8. Žalobce má především za to, že otázka jeho bezúhonnosti jako podmínky pro udělení oprávnění podle § 96 odst. 3 písm. g) a h) autorského zákona byla vyřešena doručením výše zmíněného přípisu Městského státního zastupitelství žalovanému. Má také za to, že projednávání přestupku, o němž žalovaný v jiném řízení dosud nerozhodl, na bezúhonnosti žalobce a členů jeho statutárního orgánu nemůže ničeho změnit. Podle názoru žalobce je předběžná otázka, pro niž žalovaný přerušil správní řízení, vyřešena již od 28. 11. 2023 a není proto důvod přetrvávajícího přerušení řízení. Poukazuje přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS, podle nějž jsou správní soudy povinny zabývat se otázkou důvodnosti přerušení řízení v řízení na ochranu proti nečinnosti. Nad rámec uvedeného navíc poukazuje na skutečnost, že autorský zákon pamatuje na eventuální ztrátu bezúhonnosti kolektivního správce po udělení oprávnění, která je podle § 96c odst. 1 písm. a) spojena s možností odejmutí dříve uděleného oprávnění.
9. Žalobce se také vyjadřuje k druhému žalovaným deklarovanému důvodu přerušení řízení, a sice k otázce splnění předpokladů pro zajištění řádného a účelného výkonu kolektivní správy podle § 96a odst. 3 písm. e) autorského zákona. Je zejména přesvědčen, že ani v případě spáchání přestupku, o němž žalovaný vede s žalobcem řízení, není kolektivní správce diskvalifikován v žádosti o udělení oprávnění ve vztahu k řádnosti výkonu oprávnění. Poukazuje především na důvodovou zprávu a na komentářovou literaturu k § 96a autorského zákona, které shodně spojují řádnost a účelnost výkonu oprávnění s materiálním a personálním zabezpečením kolektivního správce a s tím, zda reprezentuje odpovídající skupinu nositelů chráněných práv.
10. Žalobce proto navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost ve věci rozhodnout neprodleně, nejpozději ve lhůtě 30 dnů, a povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
11. Žalovaný ve svém vyjádření podrobně rekapituluje dosavadní průběh řízení a zdůrazňuje, že je přesvědčen, že k žalobcem namítané nečinnosti v řízení nedochází. Tento svůj závěr opírá o to, že po vydání výše zmíněného usnesení ministra kultury ze dne 23. 10. 2024, čj. MK 78429/2024 OLP, kterým ministr rozhodl o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu tak, že žádosti nevyhověl, stále probíhá řízení o přestupku. Žalovaný odkazuje na odůvodnění tohoto usnesení, přičemž poukazuje zejména na skutečnost, že v důsledku existence pravomocného rozhodnutí o přerušení řízení o udělení oprávnění nemohlo dojít k nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě a že správní orgán nemůže v řízení pokračovat, dokud nebudou splněny předpoklady uvedené v rozhodnutí o přerušení řízení, tedy dokud nebude pravomocně skončeno řízení vedené s žalobcem o přestupku. Žalovaný také poukazuje na skutečnost, že jeho nadřízený orgán potvrdil rozhodnutí o přerušení řízení.
12. Žalovaný souhlasí, že pokud jde o předběžnou otázku bezúhonnosti žalobce a členů jeho statutárního orgánu, ta byla vyřešena zmíněným přípisem Městského státního zastupitelství ze dne 28. 11. 2023. Naopak žalovaný zásadně nesouhlasí s tím, že již měla být zodpovězena i otázka splnění předpokladů pro řádný výkon kolektivní správy, a z obsahu vyjádření je zřejmé, že za zásadní pro posouzení této předběžné otázky považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalovaný pravomocné rozhodnutí o přestupku. K tomu dodává, že ani v přestupkovém řízení podle něj nedochází k nečinnosti.

13. Žalovaný dále uvádí, že v řízení jsou účastníky zřejmě i další subjekty z řad uživatelů předmětu ochrany práva autorského. Pokud by žalovaný rozhodl bez toho, aby jednotlivé podklady a přílohy týkající se žádosti žalobce (mezi něž žalovaný řadí i budoucí rozhodnutí o přestupku) byly řádně posouzeny, a bez toho, aniž se k nim další účastníci mohli vyjádřit, lze očekávat, že by takové správní rozhodnutí bylo napadeno minimálně z procesních důvodů.
14. Závěrem se žalovaný vyjadřuje také k požadavku žalobce, aby soud žalovanému uložil rozhodnout ve věci neprodleně, nejpozději do 30 dnů, k čemuž uvádí, že vzhledem k předpokladu, že řízení bude vedeno s více účastníky podle § 144 správního řádu, je uvedená lhůta naprosto nereálná. Přitom poukazuje také na skutečnost, že podle § 96a odst. 1 autorského zákona je lhůta pro vydání rozhodnutí v posuzované věci stanovena na 90 dnů.
15. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
16. Žalobce v replice ze dne 28. 1. 2025 poukázal na to, že skutečnosti, pro které žalovaný přerušil správní řízení pro udělení oprávnění z důvodu zahájení řízení o spáchání přestupku, v žádném případě nenaplnují zákonem stanovené důvody pro přerušování řízení. Namítal rovněž, že žalovaný účelově mění důvody, pro které řízení o udělení oprávnění přerušil. Poukazoval na to, že ministr kultury v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu proti usnesení o přerušování výslovně uvedl, že předběžnou otázkou není samotné splnění požadavků pro udělení oprávnění, ale za předběžnou otázku považuje skutečnost, zda žalobce spáchal či nespáchal přestupek. Oproti tomu ve vyjádření k žalobě žalovaný změnil tvrzené důvody přerušování řízení, když najednou souhlasí, že podmínku bezúhonnosti žalobce naplňuje, nicméně uvádí, že řízení bylo přerušeno z důvodu, že žalobce může nesplňovat podmínku udělení oprávnění stran řádného výkonu kolektivní správy. Žalovaný tak podle žalobce z podané žaloby seznal, že případné spáchání přestupku nemůže nikdy odůvodnit přerušování řízení o udělení oprávnění a evidentně svou argumentaci pro její neudržitelnost zcela změnil, což dokládá zjevnou účelovost postupu žalovaného a jeho libovůli při hledání zdůvodnění pro přerušování řízení. Žalovaný pak podle žalobce nepopírá to, že ani otázka účelnosti není předběžnou otázkou v řízení o udělení oprávnění. K podmínce splnění předpokladů pro řádný výkon kolektivní správy žalobce zopakoval, že ministr kultury ve svém konečném rozhodnutí tento důvod pro přerušování řízení výslovně vyloučil. Pokud by však měl být, přesto, soudem posuzován, žalobce odkázal na body 42-44 žaloby a upozornil, že se žalovaný nevypořádal s argumentací ohledně odlišného posuzování této podmínky u již existujícího kolektivního správce a také na dříve předložený doktrinální výklad. Pokud by spáchání přestupku či jiného správního deliktu mělo vést ke ztrátě způsobilosti k řádnému výkonu kolektivní správy, měl už žalovaný dávno odejmout oprávnění k výkonu kolektivní správy jiných kolektivních správců. Žalobce zopakoval, že neusiluje o vydání konkrétního výroku rozhodnutí v předmětném řízení, ale domáhá se ochrany před nečinností v něm. Setrval na návrhu, aby soud uložil žalovanému rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III. Průběh ústního jednání

17. Při ústním jednání konaném dne 29. 1. 2025 soud nejprve předestřel svůj předběžný názor ve vztahu k rozsahu přezkumu prováděného v nynějším řízení o žalobě proti nečinnosti. Zdůraznil, že úkolem soudu není v tomto typu řízení věcně posoudit otázku, jak má být žalovaným správním orgánem rozhodnuto ve věci žalobce, nýbrž to, zda je žalovaný v rozhodování o žalobcově žádosti nečinný, či nikoliv. Poukázal přitom zejména na závěry rozšířeného senátu NSS vyjádřené v usnesení ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS, v tom směru, že primární otázkou nynějšího řízení je důvodnost přerušení řízení o žádosti žalobce.
18. Účastníci řízení ve svých ústních vystoupeních setrvali na svých písemných podáních. Žalobce i žalovaný potvrdili, že ke dni ústního jednání přerušení řízení trvá a řízení o přestupku nadále probíhá. Žalobce trval na nedůvodnosti dalšího pokračování přerušení řízení a rekapituloval svou argumentaci ve vztahu k jednotlivým předběžným otázkám formulovaným žalovaným. Zvláště se věnoval předpokladu řádnosti výkonu kolektivní správy ve smyslu § 96a odst. 3 písm. e) autorského zákona, přičemž usuzoval, že ani pravomocné rozhodnutí o přestupku samo o sobě neznamená, že by žalobce přestal splňovat předpoklad pro zajištění řádnosti kolektivní správy. Akcentoval též, že žalovaný podle něj v průběhu řízení opakovaně měnil svá stanoviska k důvodům přerušení řízení. Žalovaný se odkázal na své písemné vyjádření a nad jeho rámec detailně rekapituloval dosavadní průběh souvisejícího řízení o přestupku, jehož se měl žalobce v souvislosti s výkonem kolektivní správy dopustit, přičemž uzavřel, že ani v tomto řízení k průtahům a nečinnosti ze strany žalovaného nedochází.
19. Soud v rámci jednání konstatoval podstatný obsah usnesení o přerušení řízení ze dne 22. 11. 2023, čj. MK 67516/2023 SOA, rozhodnutí ministra kultury ze dne 2. 4. 2024, čj. MK 16231/2024 OLP a usnesení ministra kultury ze dne 23. 10. 2024, čj. MK 78429/2024 OLP, a stranám rekapituloval klíčové poznatky z nich vyplývající. Další dokazování soud při jednání neprováděl, z části proto, že některé žalobcem navrhované listiny jsou obsahem správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje a s jehož obsahem se soud seznámil a při hodnocení věci z něj vycházel, především však proto, že posouzení dalších navržených listin bylo v kontextu předmětu řízení a posuzovaných žalobních námitek soudem shledáno nadbytečným a z pohledu mezi soudního přezkumu předčasným a nepřipustným, protože na jejich posouzení závisí rozhodnutí žalovaného ve věci samé. Žalobce ostatně při jednání výslovně potvrdil, že na důkazních návrzích listinami, které označil v žalobě, netrvá. O skutkových otázkách v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o nečinnosti žalobce ostatně nebylo mezi účastníky sporu.
20. Účastníci řízení ve svých závěrečných návrzích setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze úvodem konstatuje, že žaloba byla podána aktivně legitimovanou osobou, která vyčerpala dostupné prostředky ochrany. Žalobce kromě rozkladu proti usnesení o přerušení řízení zejména podal k ministru kultury žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu, o němž rozhodl ministr kultury usnesením ze dne 23. 10. 2024, čj. MK 78429/2024 OLP, přičemž návrhu nevyhověl. Soud dále ověřil, že žaloba byla podána včas a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž ji posoudil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

druhé s. ř. s. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

22. Předně je třeba konstatovat, že v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012 - 46, skutečnost, že rozhodnutí o přerušení řízení je vyloučeno z přezkoumání soudem v řízení o žalobách proti rozhodnutím, nevylučuje povinnost soudu zabývat se důvodností přerušení řízení v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Úkolem soudu v tomto řízení je tedy zjistit, zda v řízení dochází k nečinnosti navzdory přerušení řízení; jinak řečeno, soud tedy posuzuje, zda je přerušení řízení důvodné a zda je dán důvod k jeho dalšímu pokračování.
23. Žaloba je důvodná.
24. Žalovaný přerušil řízení ve věci žalobce do vydání pravomocného rozhodnutí v řízení o předběžné otázce o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a kdo za něj odpovídá. Zodpovězení předběžné otázky je podle žalovaného nezbytné pro posouzení, zda žalobce splňuje předpoklady pro udělení oprávnění ke kolektivní správě podle § 96a odst. 3 písm. e), g) a h). Žalobce a žalovaný jsou ve shodě, že otázka trestní bezúhonnosti žalovaného byla vyřešena přípisem Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 11. 2023, čj. KZN 279/2023-8. Předběžná otázka, pro níž je v současnosti řízení přerušeno, spočívá v tom, zda žalobce spáchal přestupek nebo jiný správní delikt, kterou žalovaný považuje za zásadní pro zhodnocení, zda žalobce splňuje podmínku pro udělení oprávnění podle § 96a odst. 3 písm. e). S tímto závěrem žalovaného se zdejší soud neztotožnil.
25. Dle čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (**Úmluva**), platí, že „[k]aždý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“ Interpretace daného ustanovení Úmluvy (obdobného čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) je přitom širší, a vztahuje se tudíž vedle trestního stíhání i na řízení o přestupcích či jiných správních deliktech. V tomto směru lze odkázat na dlouholetou ustálenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudky ze dne 8. 6. 1976, *Engel a ostatní proti Nizozemsku*, ze dne 21. 2. 1984, *Öztürk proti Německu*, ze dne 22. 5. 1999, *Weber proti Švýcarsku*, č. 11034/84). Uvedené závěry ostatně soustavně reflektuje i judikatura NSS (viz rozsudky ze dne 18. 6. 2015, čj. 7 As 93/2015-36, nebo ze dne 30. 4. 2024, čj. 2 As 283/2023 - 35). Princip presumpce neviny, jako jeden z pilířů právního státu, je proto nutné aplikovat i ve vztahu ke správnímu trestání.
26. V tomto ohledu je na předběžnou otázku, pro níž žalovaný přerušil řízení, třeba zásadně aplikovat závěry, které správní soudy dříve opakovaně vyslovily ve vztahu k přerušení správního řízení z důvodu probíhajícího trestního řízení s účastníkem řízení. Zejména jde o rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 11. 2023, čj. 2 Azs 103/2021 - 28, č. 4548/2024 Sb. NSS, podle kterého „[p]robíhající trestní řízení však není ekvivalentem pravomocného odsouzení. Na tom nic nemění ani to, že cizinec je trestně stíhán, byl obžalován ze spáchání trestného činu nebo dokonce že byl nepravomocně odsouzen rozsudkem trestního soudu. Naopak, až do právní moci odsuzujícího rozsudku se na cizince musí hledět jako na nevinného.“ Byť se citovaný rozsudek týká typově odlišného řízení, soud nepochybuje o tom, že jeho nosné důvody dopadají i na situace, kdy je řízení o žádosti o vydání povolení správním orgánem přerušováno s tím, že je třeba vyčkat na skončení řízení ve věci správního trestání.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Optikou těchto dříve judikatorně dovozených závěrů nemůže být zákonným důvodem pro přerušení licenčního řízení skutečnost, že probíhá trestní řízení, resp. v tomto případě řízení o přestupku, v němž doposud nebylo rozhodnuto o vině či nevině žalobce. Do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku je totiž nutné hledět na žalobce jako na nevinného. Na tomto závěru nic nemění ani dikce § 57 odst. 1 písm. c) část věty za středníkem správního řádu, dle kterého platí, že *„správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“* Skutečnost, že správní orgán sám nemá možnost otázku spáchání přestupku posuzovat, zásadu presumpce nevinoty nikterak neprolamuje (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2023, čj. 17 A 92/2022 - 44).
28. Podle již dříve citovaného rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 11. 2023, čj. 2 Azs 103/2021 - 28, č. 4548/2024 Sb. NSS *„[u]stanovení § 57 odst. 1 správního řádu hovoří o tom, že vydání rozhodnutí závisí na řešení předběžné otázky. To je třeba chápat tak, že jde pouze o takové otázky, bez jejichž vyřešení nelze vůbec v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí.“* Vzhledem ke shora uvedeným východiskům soud dochází k závěru, že za současné situace skutečnosti, pro něž žalovaný řízení přerušil, nebrání vydání rozhodnutí ve věci samé a nemohou být tedy důvodem pro přerušení řízení.
29. Ačkoliv je v současnosti řízení vedené u žalovaného přerušeno, z výše uvedených skutečností vyplývá, že přerušení řízení nemůže z hlediska své důvodnosti v řízení o nečinnosti žalobě obstát, a soudu nezbývá než konstatovat, že žalovaný je v řízení nečinný.
30. Nadto, jak žalobce správně uvádí, za situace, kdy by v budoucnu přestal splňovat některou podmínku pro udělení oprávnění, je uvedená skutečnost důvodem pro odnětí oprávnění podle § 96c odst. 1 písm. a) autorského zákona. Stejně tak může správní orgán v případě, že bude pravomocně rozhodnuto o přestupku, posoudit možnost odnětí oprávnění i podle § 96c odst. 1 písm. b) autorského zákona. Správní orgán tedy disponuje nástroji, které i v případě eventuálního vyhovění žádosti umožňují odejmout dříve udělené oprávnění v případě změny rozhodných skutečností.
31. Ve světle výše uvedeného soud považuje za nadbytečné zabývat se dále otázkou, zda spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu v souvislosti s výkonem kolektivní správy autorských práv může být překážkou pro udělení oprávnění z důvodu nesplnění předpokladu pro zajištění řádného a účelného výkonu kolektivní správy podle § 96a odst. 3 písm. e) autorského zákona. Stejně tak soudu v tomto řízení nepřisluší, aby věcně posuzoval, zda má být v řízení o věci samé či v souvisejícím řízení o přestupku rozhodnuto ve prospěch či v neprospěch žalobce. Případné pochybnosti z hlediska materiálního hodnocení nežádoucího jednání, nikoli viny za přestupek, přitom může žalovaný v rámci probíhajícího řízení jistě posoudit sám.
32. Soud pro pořádek dodává, že se neopomněl zabývat též tím, zda má vyzvat další osoby k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s. Soud nicméně neshledal, že by práva dalších osob byla přímo dotčena, resp. že dotčení práv dalších osob výsledkem tohoto soudního řízení nedosahuje intenzity, s níž je spojena eventuální naplnění materiální podmínky dle naposledy uvedeného ustanovení. Všechny osoby, které by připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, se budou moci vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci samé, a také budou moci uplatnit svá další procesní práva v dalším průběhu správního řízení. Soud se v tomto ohledu nicméně pozastavuje nad skutečností, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

po uplynutí více než dvou třetin zákonné lhůty k vydání rozhodnutí, které uplynuly před přerušением řízení (rozhodnutí o přerušení řízení bylo vydáno 68. den od doručení žádosti), správní orgán nevymezil okruh účastníků řízení, zvláště předpokládá-li, že se bude jednat o řízení s více účastníky podle § 144 správního řádu, jak ve svém vyjádření sám uvádí.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že žalovaný je ve věci nečinný, přičemž tento stav platí i ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Nezbylo mu proto, než podané žalobě vyhovět a podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložit o žádosti žalobce z 15. 9. 2023 rozhodnout. K tomu mu stanovil přiměřenou lhůtu 45 dnů s přihlédnutím k zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí, vzhledem k rozsahu úkonů, které žalovaný bude muset ve věci dále učinit a v neposlední řadě též vzhledem k dosavadní délce řízení, před jehož přerušением uběhly více než dvě třetiny zákonné lhůty k vydání rozhodnutí. Žalovaný musí v dalším řízení zohlednit závěry správního soudu. V nynějším řízení není úlohou soudu ani to, aby věcně posoudil, jak má být v řízení o věci samé či v souvisejícím řízení o podezření z přestupku rozhodnuto. Soud se proto těmito otázkami nemohl věcně zabývat a ani jakkoli předjímat další postup žalovaného.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně. Úspěšnému žalobci náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku (2 000 Kč) a náhrada nákladů právního zastoupení. Ty spočívají v odměně její zástupkyně za 4 úkony právní služby [§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) (dále jen „advokátní tarif“), tj. převzetí zastoupení, včetně první porady s klientem, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast na jednání], z toho za 2 úkony v částce 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 ve spojení s čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a za další 2 úkony v částce 4 620 Kč/úkon [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu v nyní účinném znění], celkem 15 440 Kč, a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 ve spojení s čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.], a za 2 úkony v částce 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v aktuálním znění) celkem 1 500 Kč. Zástupkyně žalobce soudu doložila, že je plátcem DPH, proto se částka nákladů právního zastoupení dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby (3 557,40 Kč). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně částku 22 497,40 Kč.
35. Pro úplnost pak soud uvádí, že za sdělení ze dne 19. 11 2024, ze dne 8. 1. 2025 a ze dne 23. 1. 2025 žalobci odměna ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu nenáleží. V těchto podáních žalobce neuplatňoval žádnou argumentaci a nejedná se tak o podání nebo návrhy ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Ani první porada s klientem nemohla být posouzena jako samostatný úkon právní služby, neboť je subsumována pod úkon příprava a převzetí věci.
36. Výroky III a IV pak reflektují skutečnost, že žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, ač soudní poplatek za žalobu na ochranu proti nečinnosti činí 2 000 Kč [srov. položku Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18 bod 2 písm. d) Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Soud proto rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 1 000 Kč žalobci. Za tímto účelem mu rovněž uložil povinnost, aby sdělil číslo bankovního účtu, na který má být přeplatek na soudním poplatku vrácen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.